

Overvejelse, men jeg vil nødig have, at det skulde medføre Fare for dette lille Lovforslag, idet det er os stærkt om at gøre, som det ogsaa blev udtalt af Ordføreren for Forslagsstillerne, at faa det gennem Rigsdagen om muligt i denne Samling.

R. C. Sørensen: Naar jeg har forlangt Ordet, er det nærmest for, ligesom de to foregaaende Talere, at give dette lille Lovforslag min bedste Anbefaling. Jeg tør ligesom den ærede Ordfører udtale, at det er en Uret over for disse Haandværkere, at de, efter først at have gennemgaaet en streng Læretid i 3—4—5 Aar, skulle betale Afgift af deres Hænders Gerning, medens mange andre Samfundsklasser staa aldeles fri i den Henseende. En anden Side af Sagen have vi, som have sidet i Sogneraad, haft Lejlighed til at se med Hensyn til denne Bygningsafgift. Naar det kan godtgøres, at de vedkommende have den største Indtægt af deres Landbrug, kunne de blive fritagne for at svare Halvdelen af Bygningsafgiften; men det vil jo i mange Tilfælde sige, at naar en Mand faar forærende eller arver nogle Penge, saa at han kan købe 3—4 Tdr. Land, bliver han fri for at betale den halve Bygningsafgift. Altsaa, den rige Mand bliver fritagen, hvorimod den ringere Mand, som ikke er i Stand til at foretage et saadant Køb, beholder den fulde Afgift. Jeg tror, at det er en stor Uret over for Haandværket. Dette Lovforslag vil jo ganske sikkert gribe ind i de i det andet Ting forelagte Skattelovforslag, idet Bygningsafgiften er en af de Skatter, som efter disse tilfaldte Kommunerne, men selv bortset derfra, mener jeg, at Loven trænger til en Revision, thi hvis Skattelovene blive gennemførte, kan det let resultere i, at disse smaa Haandværkere blive beskattede paa tre Maader, dels ved Bygningsafgiften, som de nu have, dels af Formue og dels af Indtægt. Jeg mener derfor, at vi maa se at lette disse smaa Haandværkere, og skal derfor anbefale dette Lovforslag paa det bedste.

Krabbe: Det er ikke min Hensigt at udtale mig om selve det foreliggende Forslag. Hvis der skal lovgives om Bygningsafgiften, vilde jeg finde det at være en værdig Opgave at arbejde for Grundskat-ternes Afløsning, og derigennem kunde Bygningsafgiften mest passende ophæves, da den i alle Henseender er en slet Skat; men det skal jeg ikke her indlade mig paa. Heller ikke Lovforslagets Affattelse

skal jeg beskæftige mig med; kun gør jeg de ærede Forslagsstillere opmærksomme paa, at det efter § 1 ikke er udelukket, at de medtages, som bruge Medhjælp. Paragraffen omhandler „Værksteder, i hvilke nogen driver Haandværk enten selv eller med Hustruens og umyndige Børns Hjælp“ o. s. v., men der staaer ikke, at dette skal være den eneste Hjælp. Det er altsaa ikke udelukket, at der under Paragraffens Regel kan komme Haandværkere, som ogsaa bruge anden Medhjælp. Min Grund til at tage Ordet er kun et Ønske om at gøre en Henstilling til den højtærede Minister, som har det i sin Magt, ifald han vil det, at raade Bod paa en Ubillighed, som Anvendelsen af den bestaaende Lovgivnings Bestemmelser giver. Det er jo ikke saa ganske sjældent, at der sker Tilbagebetaling af Bygningsafgiften, enten fordi den er bleven med Urette paalagt først, eller fordi Forholdet er blevet forandret saaledes, at en oprindelig eksisterende Bygningsafgift ikke mere eksisterer. Det er ganske almindeligt, at dette foregaar, og fra Administrationens Side har man i Reglen været temmelig kulant, saaledes at man ikke har stillet strenge Betingelser til den private Bevis og i tidligere Tid heller ikke har sat nogen Tidsgrænse for Tilbagebetaling af det urettelig oppebaarne. Naar man har skønnet, at Bygningsafgiften ikke burde have været paalagt eller burde have været ophørt, har man tilbagebetalt det erlagte endogsaa for et længere Tidsrum. Dette sidste er formodentlig fundet at være administrativt besværligt; thi forleden Aar blev Fremgangsmaaden fra Administrationens Side forandret saadan, at Tilbagebetaling kun finder Sted fra det Tidspunkt, da Klagen er indgiven. Dette finder jeg nu egentlig ret rimeligt, det stemmer med god administrativ Orden, men det medfører paa Landet af og til betydelige Ubilligheder paa Grund af den Maade, hvorpaa Bygningsafgiften bliver paalagt. Bygningsafgiften kommer til Eksistens alene ved den simple Ting, at Branddirektøren opmaaler Bygningen til Bygningsafgift og giver Amtstuen Meddelelse derom. Branddirektøren, som jo oprindelig var en Statsembedsmand, men nu egentlig er en Assuranceagent, der har beholdt denne Funktion for Staten, opmaaler Bygningen, uden at der paahviler ham — jeg ser i alle Tilfælde ikke, at der i Praksis iagttages noget saadant — nogen som helst Formalitet med Hensyn til den Maade, hvorpaa han skal gaa frem. Altsaa, den Dag, han er ude for at vurdere en af-